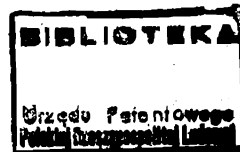

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

404/550

Nr 26873.

Kl. 21 g, 13/05.

Alfred Mendel
(Berlin-Lichtenberg, Niemcy)
i Ernst Kleinmann
(Berlin-Lichtenberg, Niemcy).

Kontakt do trzonków lamp, zwłaszcza do trzonków lamp radiowych.**Patent zależny od patentu nr 24279.**

Zgłoszono 28 marca 1936 r.

Udzielono 28 czerwca 1938 r.

Pierwszeństwo: 1 kwietnia 1935 r. (Niemcy).

W celu umożliwienia umieszczenia w trzonku lampy dużej liczby kontaktów do doprowadzenia prądu do elektrod w używanych obecnie lampach radiowych, mogących posiadać aż dziewięć elektrod, stosowane dotychczas trzpienie wtyczkowe zostały zastąpione narządami, umieszczonymi na dolnym końcu trzonka i wystającymi w bok poza krawędź trzonka.

Tego rodzaju kontakty wytwarzano dotychczas z pełnego materiału, co jednak nastrocza duże trudności gdyż kontakty te są nadzwyczaj małe; posiadają np. długość 5 mm i grubość 2 — 3 mm. Oprócz tego

trudno zaopatrzyć je w nasadki, którymi kontakty są zamocowywane w otworach dna trzonka lampy, również z powodu nadzwyczaj trudnej obróbki tak małych narządów.

Według wynalazku kontakty są wytłaczane z blachy w postaci lancetowatych lub prostokątnych kawałków, na których końcach wytłoczone są w tym samym kierunku tulejki nitowe o otwartych końcach. Następnie podłużny kawałek blachy zostaje tak złożony przez zgięcie wzdłuż środkowej linii między obu tulejkami nitowymi, że powierzchnie obu połówek kawałka bla-

chy szczelnie do siebie przylegają, a osie tulejek nitowych zlewają się.

Fig. 1 rysunku przedstawia widok perspektywiczny ukształtowanego w postaci lancetu kawałka blachy z tulejkami nitowymi, wytłoczonymi na końcach po jednej stronie kawałka blachy; fig. 2 przedstawia widok perspektywiczny gotowego kontaktu; fig. 3 — przekrój trzonka lampy.

Według fig. 1 z blachy wytłacza się płaski kawałek 3 w kształcie lancetu, na którego obu końcach wytłoczone są w tym samym kierunku tulejki nitowe 1 i 2, posiadające na swych końcach otwory 10 i 11. Następnie blaszkę 3 tak zgina się i składa wzdłuż linii środkowej 9 między obu tulejkami 1 i 2, by powierzchnie utworzonych przez zgięcie połówek szczelnie przylegały do siebie, a osie tulejek nitowych 1 i 2 zlewały się, jak to jest uwidocznione na fig. 2.

Według fig. 3 kontakt jest swą tulejką nitową 2 umieszczony w otworze dna trzonka 7 lampy i jest zanitowany przez wyoblenie. Cały kontakt leży przy tym w wydrążeniu 4 dna trzonka lampy, dostosowanego do kształtu kontaktu, koniec zaś wolny kontaktu wystaje poza brzeg dna trzonka i styka się ze sprężynkami kontaktowymi 5, umieszczonymi w oprawce 10. W trzonku 7 osadzona jest bańka lampy wyładowczej 8,

której doprowadzenia elektrodowe przechodzą przez tulejki nitowe 2 i 1. Ponieważ tulejki 1 wystają ku dołowi poza powierzchnię dolną kontaktową 3 i powierzchnię dna trzonka lampy, więc wszystkie doprowadzenia elektrodowe mogą równocześnie być dolutowane do kontaktów jednym zanurzeniem.

Zastrzeżenie patentowe.

Kontakt do trzonków lamp, zwłaszcza do trzonków lamp radiowych, znamieny tym, że posiada postać lancetowatej blaszki (3), wytłoczonej z blachy oraz zaopatrzonej po jednej stronie na swych końcach w wykonane przez wytłoczenie dwie tulejki nitowe (1, 2) z otworami (10, 11), a następnie tak złożonej przez zgięcie wzdłuż linii środkowej (9) między obu tulejkami nitowymi, że osie wystających wtedy w przeciwnych kierunkach tulejek nitowych zlewają się, a powierzchnie utworzonych przez zgięcie połówek blaszki szczelnie do siebie przylegają.

Alfred Mendel.

Ernst Kleinmann.

Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig . 3

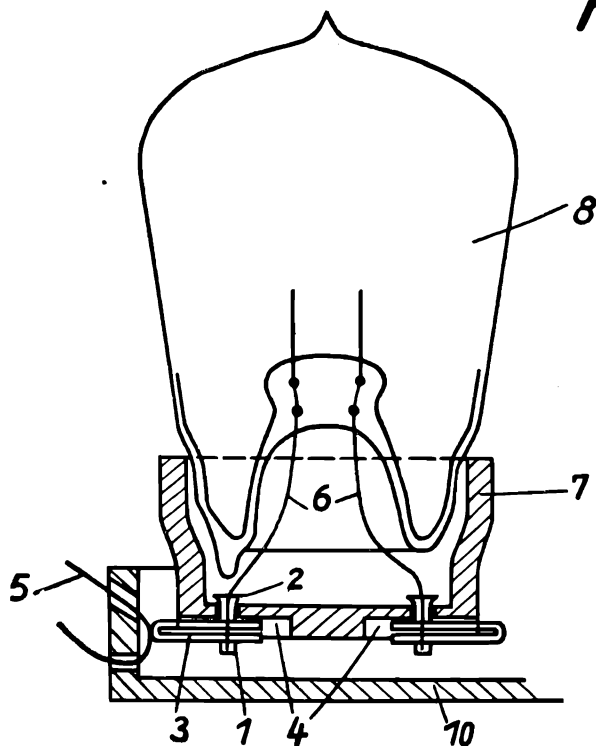

Fig . 1

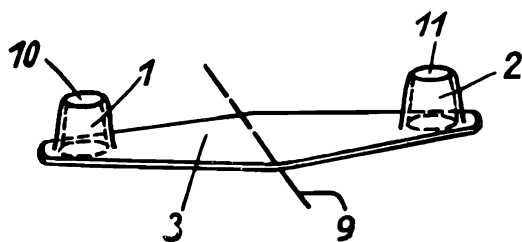

Fig . 2

